

Τα χαρακτηριστικά του Ποιμένα

[Ορθοδοξία](#) / [Θεολογία](#) / [Ποιμαντική](#)

[Βασίλειος Γκρίλλας, Θεολόγος, ΜΑ Θεολογίας](#)

Ο ποιμένας οφείλει να αποδεικνύεται ικανός να διδάσκει το ποίμνιό του ώστε να φέρει αποτελέσματα και καρπούς η διδασκαλία του. Σαφώς πρέπει αυτά που διδάσκει να τα τηρεί με ακρίβεια πρώτος αυτός, διαφορετικά αντί να ωφελούνται οι Χριστιανοί από τη διδασκαλία, βλάπτονται πνευματικά. ο ποιμένας καθίσταται άγρυπνος φρουρός του ποιμνίου που του εμπιστεύεται η Εκκλησία, ώστε αυτό να μην παρασυρθεί στην αμαρτία. Η επαγρύπνηση του ποιμένα έναντι των αιρετικών ανθρώπων και των αιρετικών δοξασιών, αποτελεί μέριμνα ανύσταχτη. Ο ποιμένας οφείλει να είναι αφιλοχρήματος, αφιλοκερδής και ελεήμων πάντα σε πνεύμα θυσιαστικό υπέρ του ποιμνίου του.

Αν ο ποιμένας δεν διακρίνεται από αυτές τις αρετές, υπερβαίνοντας ακόμα και τις σωματικές κακουχίες και την ίδια του την ζωή αν χρειαστεί, δεν είναι δυνατόν να καταρτίσει πνευματικά το ποίμνιο οδηγώντας αυτό σταθερά στην αγιότητα της Βασιλείας του Θεού. Η ευθύνη του ποιμένα για κάθε ψυχή που θα χαθεί, εξαιτίας της δικής του αμέλειας, είναι μεγάλη . Μαρτυρεί γι' αυτό ο ίδιος ο Θεός με το

μεγάλο προφήτη Ιεζεκιήλ, λέγοντας ότι θα ζητήσει την ψυχή που χάθηκε από αμέλεια του πνευματικού ποιμένα, από τον ίδιο τον ποιμένα^[1]

Είναι φανερό ότι όλα όσα αφορούν την ποιμαντική διακονία της Εκκλησίας μέσω της έκφρασης που προσλαμβάνει στην Ποιμαντική και Κοινωνική της Θεολογίας, βασίζονται στην ορθή βίωση του δόγματος. Η βιωματικότητα της αλήθειας άγει σε τελείωση βίου και η τελείωση βίου άγει σε αγιότητα και η αγιότητα άγει στην Βασιλεία του Θεού. Η πορεία αυτή αποτελεί την καθ' ημέραν πορεία στην οποία πρέπει να προσανατολίζεται το ποίμνιο και ο κάθε πιστός και παράλληλα καταδεικνύει το ρόλο της ποιμαντικής θεολογίας της Εκκλησίας που πρέπει να στοχεύει σε αυτή την κατεύθυνση. Καμία άλλη διαδρομή δεν μπορεί να φέρει σε αυτό το αποτέλεσμα και καμία άλλη βιωματικότητα δεν μπορεί να οδηγήσει την ανθρώπινη ύπαρξη στον Παράδεισο.

Κάθε άλλη κοινωνική θεώρηση μπορεί να διαμορφώσει καλούς και ενάρετους ανθρώπους. Όμως η Εκκλησία δεν προσανατολίζεται σε αυτό. Η Εκκλησία επιχειρεί να μορφώσει καλούς και ενάρετους Χριστιανούς. Ο καλός άνθρωπος δύναται να έχει τέλειο βίο, αλλά σε κοινωνική βάση κινούμενος ορίζει ασυναίσθητα την λήξη

του βίου στο βιολογικό θάνατο. Ο καλός Χριστιανός δύναται να έχει και τέλειο βίο και τέλειο τέλος, διότι ορίζει ως τέλος το στόχο της παρουσίας του στην Βασιλεία του Θεού, όπου η ζωή προχωρά απρόσκοπτα από το βιολογικό θάνατο.

Η ποιμαντική μέριμνα της Εκκλησίας είναι εντολή του Χριστού. Ο Χριστός εντέλλεται προς τον Απόστολο Πέτρο εν μέσω απάντων των Αποστόλων «ποιμάνει τὰ πρόβατά μου»^[2]. Η διάσταση του «ποιμάνει» έχει ακριβώς το χαρακτήρα της παιδαγωγικής ενασχόλησης, που οδηγεί το ποίμνιο στην κατά Χριστόν πορεία μέσα από την βιωματική δυναμική της κατά Χριστόν Αλήθειας. Και φυσικά, η εντολή αυτή που δόθηκε στον Πέτρο αφορά το σύνολο των Αποστόλων. Οι Απόστολοι ήδη είχαν συζητηματιστεί σε αυτή την προοπτική. Ο μόνος που υστερούσε εξ' αιτίας της τριπλής αρνήσεως του ήταν ο Πέτρος. Η αποκατάσταση της αρνήσεως, επιβεβαιώνεται ειδικά προς το πρόσωπό του από τον Χριστό με την δυναμική της εντολής ποιμανσης.

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)

^[1] Ιεζ. 3,18:«και το αίμα αυτού, έκ της χειρός σου έκζητήσω» .

^[2] Ιω. 21,16.

<https://bit.ly/2TtiwDx>